

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja jest już przedmiotem skargi w sprawie T-426/10 Moreda-Riviere Trefilerias przeciwko Komisji.

Zarzuty i główne argumenty pokrywają się z tymi przedstawionymi w wyżej wskazanej sprawie.

Skarżąca zarzuca Komisji błędne zastosowanie, zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym, art. 101 TFUE w zakresie dotyczącym przypisania TYCSA odpowiedzialności za domniemane naruszenie wspomnianego artykułu, ponieważ Komisja przypisała TYCSA odpowiedzialność za zachowanie opisane w zaskarżonej decyzji jako domniemanemu członkowi jednostki gospodarczej tworzonej przez rozmaite podmioty prawne (GSW, TQ, MRT i samą TYCSA PSC) od dnia 30 listopada 1992 r. do dnia 19 września 2002 r.

Skarga wniesiona w dniu 17 września 2010 r. — Magnesitas de Rubián i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-430/10)

(2010/C 317/71)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Magnesitas de Rubián, SA (Incio, Hiszpania), Magnesitas Navarras, SA (Zubiri, Hiszpania), Ellinikoi Lefkolithoi Anonimos Metalleftiki Viomichaniki Naftiliaki kai Emporiki Etaireia (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: H. Brokelmann i P. Martínez Lage Sobredo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Tytułem żądania głównego stwierdzenie nieważności części 3 dokumentu referencyjnego w sprawie najlepszych dostępnych technik w przemyśle cementowym, przemyśle wapienniczym i przemyśle tlenku magnezu (Dz.U. C 166 z 25.6.2010), jak również odniesień do przemysłu tlenku magnezu występujących w innych częściach tego dokumentu;
- tytułem żądania ewentualnego i w przypadku gdy Sąd nie stwierdzi nieważności w całości części 3 omawianego aktu, stwierdzenie nieważności jego części 3.5.5.4 w szczególności łącznie z limitami emisji określonymi w tabeli 3.11 oraz

— w każdym razie, obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko aktowi przyjętemu przez Komisję w ramach dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli⁽¹⁾, która ustanawia system kontroli zanieczyszczeń i przewiduje mechanizm pozwolenia dla określonych instalacji przemysłowych.

W omawianym akcie rozważa się jako najlepszą dostępną technikę (NDT) ograniczanie emisji SOx pochodzących z wytwarzanych gazów i ustala się limity emisji SOx, które, poza tym, że są niższe niż w jakimkolwiek innym sektorze, są jedynie możliwe do osiągnięcia zdaniem skarżących poprzez wykorzystanie metod, które wywołują poważne szkody środowiskowe. Z drugiej strony, skarżące twierdzą, że rzeczne limity zostały ustalone na podstawie danych przedstawionych przez tylko jedno przedsiębiorstwo z pominięciem ustanowionego w tym celu postępowania.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty.

— Brak uprawnień Komisji Europejskiej.

W tym względzie skarżące twierdzą, że Komisja nie posiadała uprawnień do włączenia wytwarzania tlenku magnezu do zaskarżonego aktu.

— Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych

Zdaniem skarżących zaskarżony akt dotknięty jest trzema istotnymi wymogami proceduralnymi:

- Nieprzekazaniem skarżącym informacji o rozpoczęciu postępowania opracowywania zaskarżonego aktu i ich opóźnionym w nim udziale;
- nieuwzględnieniem w zaskarżonym akcie „split views” przedstawionych przez skarżące oraz
- niezachowaniem terminu ustanowionego na ocenę ostatecznego projektu zaskarżonego aktu.

— Naruszenie art. 1 dyrektywy 2008/1/WE dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli z tego względu, że zaskarżony akt narusza cel ustanowiony w art. 1 omawianej dyrektywy tzn. ochronę środowiska jako całość.

— Naruszenie ogólnej zasady równego traktowania.

Skarżące uważają, że zaskarżony akt narusza zasadę równego traktowania traktując w taki sam sposób przedsiębiorstwa znajdujące się w odmiennych sytuacjach.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 s. 8.